

a Dugonics-téren, szóval a város szívében legyen. Esetleg köröskörül vezetni a nagy-körutot és úgy hozni be az építendő tiszaparti vonalhoz, mely a Szeged-állomástól Tápéig terjedne. Egyszóval: a kisvasutnak úgy kell irányítani a forgalmat, hogy az teljesen a város piacát szolgálja és ne az országos kereskedelmet; ennyi patriotizmust csak joggal elvárhatunk a saját drága pénzünkön létesített közgazdasági vállalatunktól.

A tanyai lakosság céljainak pedig úgy fog a vasút megfelelni, ha egyenesen a piac közepébe, az építendő vásárcsarnokba vezet be, nem pedig olyan végállomásra, ahonnan még félórai gyaloglás és tehercipelés van az igazi piacig. Ezeket a szempontokat lehetetlen figyelmen kívül hagyni s csodálkozhatunk azon a rendkívüli könnyűségen, mellyel a tervek készítői eddig más elveknek az érvényre juttatását ezeken az igen fontos szempontokon túl tették magukat.

A néppárt revíziója. Ellenzéki körökben napok óta pertraktálják azt a hirt, hogy a néppárt programját revízió alá veszik. A néppárt programjának egyik legfontosabb pontja az egyházpolitikai törvény revíziójának a követelése, sőt ez volt a néppárt keletkezésének egyik főoka is. Ez a program pont azonban a néppárt tagjait elválasztja a többi ellenzéki képviselőktől, a közeledő választási hadjáratban sokkal előnyösebb, ha az ellenzék egységesen áll szemben a munkapárttal. Ezért szóba került, hogy a programnak az egyházpolitikai törvényre vonatkozó részét elejtik. Ennek a híresztelésnek egy komoly németnyelvű napilap hangot adott. A *Délmagyarország* budapesti tudósítója a hírre vonatkozólag Molnár János apátprélátushoz fordult, aki csupán ennyit mondott:

— Egy árva szó sem igaz a revízióból, az egész légből kapott híresztelés.

Más illetékes helyről úgy értesültünk, hogy a néppárt programrevíziója már régen foglalkoztatja a párt tagjait, de nem ilyen irányban, hanem keresztényszocialista alapon akarják átszervezni a párt programját. Erre vonatkozólag azonban pozitív intézkedés még nem történt.

Utazás Magyarországra.

(Saját tudósítónktól.) Érdemes turistái a magyar ellenzéknek, szenvedélyes társasutazók, mielőtt Szentpétervár, Páris és Amerika között választanának: halljanak meg egy szót.

Utazzanak — Magyarországra.

Sajnos, egyszerű földünknek városai nem versenghetnek se a látnivalókban, se a szórakozásokban Szentpétervárral, még kevésbé Párisal és ha az összehasonlítást e két metropolissal nem tűrik meg, még kevésbé gondolhatnak arra, hogy egy évezredben emlegettessenek az Egyesült Államok ember- és palota-erdőivel. Sajnos, Magyarország még abban is hátra van Szentpétervár, Páris és Amerika mögött, hogy míg ez utóbbiak a kirándulók számára több-kevesebb ujjat tartalmaznak, mi, se a városok, se a falvak ilyesmivel nem csábíthatjuk önöket. Sajnos, azzal se kecsegtethetjük, hogy a fogadtatás megközelíthetné azt a vendégszeretetet, amellyel Pétervárott a magyar ellenzékiet a császári дума képviselői és a nyugateurópai figyelmet, amelyet a finom párisiak nyújtanának neki.

Le kellene végre mondaniok arról is, hogy ez utnak külpolitikai jelentősége, a hármasszövetséget megengató tüntető ereje legyen. Azzal, ha az ellenzéki képviselők Magyarországot bejárnak, nem foglalkoznék se

a Novoja, se a Temps és nem izgulna miatt Jagow, a német külügyi államtitkár.

A mi ajánlatunk tehát lényegesen sivárabb, aminthogy a józanság többnyire ilyen lenne.

Tudnak arról a képviselő urak, hogy mi van Magyarországon? Hogy a két rossz gazdasági év után egy inségtermés készül összeroppantani az ellenállani már nem tudó országot? Hogy a kivándorlás soha nem tapasztalt mértéket kezd elérni, annak ellenére, hogy a kivándorlók tudják, milyen gyöngye kiállítások várják őket odaát? Már nem aranyhegyeket keresnek, hanem a pusztát megélhetésnek nem is biztos reménye kergeti ki őket. Tudnak-e arról, hogy megállt a forgalom, munkátalan az ipar és a kenyérdrágaság minden nap egy lépcsőt hág fölfelé?

Olyan a helyzet, amely a legsürgősebb, legszélesebb körű, legalaposabb védekezést, a segítségnek minden lehető módját követeli meg. Önök azt mondják: ez a kormány dolga. Aminthogy legnagyobb részével a bajoknak a kormányt fogják okolni. Mi is azt mondjuk: a kormány dolga. De vajon ilyen időkben az ellenzéknek nincs egyéb kötelessége, minthogy Pétervárra utazzon, Párisba utazzon és hogy pukkassza a hármasszövetséget? Nem lenne-e ellenzéki hivatás, hogy az országnak ezt a helyzetét egész kegyetlenségében megismervén, az ellenzék sürgesse, kényszerítse a kormányt az intézkedésekre, a segítségre, az államhatalom kötelességeinek teljesítésére?

Mi hasznunk lehet nekünk, mi hasznunk lehet Önöknek abból, ha Pétervárra mennek. És mit várhatunk a párisi kirándulástól? Ha az utóbbi uttól azt lehetne remélni, hogy hazajövet a karjukon vezetik vissza a ránk haragvó francia tőkét — mi küldenénk ki Önöket. Azonban a tőkések nem politikusokat szoktak utimarsallnak venni, ha valahova

lyeit minden léleknek, amelyek éltek, élnek vagy élni fognak.

Halálra sebzettnek éreztem magam, mikor bucsut vettem ettől a hasonlíthatatlan szépségtől.

És ezért kiáltottam én „Már“, mikor minden utitársam azt kiáltotta: „Végre.“

Azonban itt volt a föld, a föld az ő lármájával, szenvedélyeivel, kényelmével, ünnepeivel. Dus, pompás, ígéretes föld küldött felénk titokzatos rózsák és mósusz illatot s az élet sokhangú muzsikája, mint szerelmi sütozás ért elébünk.

III. AZ ABLAKOK.

Az, aki kívülről egy nyitott ablakon át néz, sohasem lát annyit, mint az, aki zárt ablakot vizsgál. Semmi sem olyan kikutathatatlan, olyan rejtett, izgatón, sötét, vakító, mint egy gyertyával kivilágított ablak. Amit az ember világos nappal láthat, sohasem olyan érdekes, mint az, ami egy ablak mögött történik. Emögött a fekete vagy megvilágított nyílás mögött él az élet, álmodik az élet szenved az élet.

Mögötte észreveszek egy idősebb, már ráncos képű, szegény asszonyt, aki mindig valami fölé hajol és sohasem megy ki. Az ar-

cából, a ruhájából, a mozdulataiból, csaknem semmiből megcsinálom magamnak ennek, az asszonynak a történetét, vagy jobban mondva a legendáját és néha elmondom magamnak és sirok.

Ha egy szegény, öreg ember lett volna, épp oly könnyen megtaláltam volna a történetét.

És büszkén pihenni térek, hogy másban éltem és szenvedtem.

Talán azt fogják kérdezni: „Biztos vagy benne, hogy ez a legenda az igazi?“ De mit bánom én, hogy milyen a valóság, ha már ez arra volt jó, hogy éljek, hogy érezzem: vagyok és hogy mi vagyok?

IV. A KUTYA ÉS A PARFÜM.

„Én szép, jó kutyám, kedves kis állatom, gyere ide és szivd fel annak a parfümnek nagyszerű illatát, amit a város első parfümeire-jében vettem.“

A kutya a farkát csóválta, ami ennél a szegény állatnál a nevetést és mosolygást jelenti; hozzám jött és kíváncsian tartotta nedves orrát a nyitott üveghez; aztán hirtelen iszonyodva hátrált és szemrehányóan ugatni kezdett rám.

Te nyomorult kutya, ha egy marék sarat tartottam volna az orrod elé, gyönyörűséggel szagoltad volna s talán le is nyeled. Ebben hasonlítasz te, méltatlan részese az én szomorú életnek, a publikumhoz, akinek sohasem szabad finom illatokat kínálni, mert attól elfordul, hanem gondosan kiválogatott piszok kell neki.

V. AZ IDEGEN.

Kit szeretsz jobban, te titokzatos ember? Apádat, anyádat, nővéredet, vagy fivéredet? Sem apám, sem anyám, sem nővérem, sem fivérem nincs.

Hát barátaid?

Olyan szót használtok, aminek az értelmét még eddig nem ismerem.

Hazádat?

Nem tudom merre van.

A szépséget?

Nagyon szeretném, ha csak isteni és halhatatlan lenne.

Az aranyat?

Gyűlölöm, ahogy ti gyűlölitek az istent.

Mit szeretsz hát te különös idegen?

Szeretem a felhőket... a felhőket...

amelyek ott tovauszak... a csudás felhőket!

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza Lajos-körút 19. sz. alatt kaphatók, esetleg részletfizetésre is